

«Preneu i menjeu aquest és el meu Cos».

I prenent la copa afegeix:

«Veus aquí el calze de la nova Aliança: beveu-ne tots, puix és la meva Sang que serà vessada per a vosaltres».

I més encara, el seu amor que és infinit posa en els seus llavis divins aquestes paraules que perpetuaran fins a la fi dels segles el miracle dels miracles: «Feu vosaltres això en memòria de Mi».

I el poble, en agraïment de l'amor de tot un Déu, s'inclina reverent i adora profundament a Jesús-Hòstia posat en el Monument voltat de resplandors.

Cap al tard del Dijous Sant, un glop d'aire de tristor recorda el negre crim del mal deixeble.

Dintre la nit, la lluna filtrant-se per les oliveres, silent escolta el plany de Jesús:

«La meva ànima està trista de mort».

Tota la terra suspesa dels vulgars quefers prega amb Crist:

«Pare, faci's la vostra voluntat!»

Del món esbojerrat s'oirà la cridòria dels homes sedents de sang del Just que acapdillat també per un deixeble s'atançaran a l'Hort a prendre Jesús.

Cauran també retuts per l'omnipotència d'aquell:

«Soc Jol» ¿Un bes també serà la consigna?

El laïcisme dels nostres dies repeteix brutalment:

«No volem que Jesús regni».

DIVENDRES SANT

Tenebres d'ingratitude.

«Què t'he fet, oh poble meu? o en què t'he contristat? respon-me».

«Jo et vaig treure d'Egipte, enfonsant el Faraó dintre el Mar Roig: i tu m'has entregat als prínceps dels sacerdots.

«Jo vaig obrir la mar al davant teu i tu amb la llança, has obert el meu costat».

«Jo vaig anar-te tot davant en la columna de núvol: i tu m'has menat al pretori de Pilat».

«Jo et vaig peixar manà al mig del desert: i tu m'has ferit amb bufetades i flagells.

«Jo et doní per beguda aigua sanitàosa de la penya: i tu m'has abeurat amb fel i vinagre».

«Jo, per tu, vaig percutir els reis dels Cananeus: i tu amb la canya el meu cap has percutit».

«Jo et vaig donar ceptre reial: i tu has posada al meu cap corona d'espines».